

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΙΟΝ ΕΠΟΠΟΙΙΑΝ

Η ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΛΑΣΑΛΛ

Λαοστὴ ἀ ἄτρομητος καὶ ἐρωτικότατος. Γυνές μιὰς ἀντρεγγυνάκις. Μιὰ μειομεχίᾳ τῆς μητέρας του. 'Η ραγδαῖα ἔξελιξις του. 'Η γενναιότης του. Καθάλλα πάει στὸ χερό, κακέλλα χαρετάει, καλύλλα πάιρει τέ ποντοὶ του!... Πῶς παντρευθεί μιὰ φίλη του ἐξ αιτίας των 'Αγγλων. Στὴν 'Ισπανία. Καντάδα μέρα μεσημέρι. Μπροστὰς ἐγκινίας κανενια. Ο δεκάτης του.

Η ζωή τοι στρειγμός Λασπάλλ είναι ή πολ ένδοι
χώ μέλλει καί η πολ ηρεμίη καί ένδιμη έννοια νο
άπειροντος πολ ιμπορτεί κανείς να φαντασθεί. Το
σταδιοδοτούν του έπειρον χερανθούντο ταζέντρα.
Λεγεται τοι χούντρα κατεπάθη στο σπαστό, στην επιτραπέ
του δὲν έγνωσες ποτέ ήπτως, στον έγδυο
ξι σπαστό του Ναυπλίοντος. Είπεν χούντρον ήταν
λογοτεχνή, 22 συνταγματάρχης και 29 έτον σπωτή
γος. Φωνείται δε ότι την άγκυρα για τὸν πόλεμο τη
χρή μετρεί στα μία του.

Τί μητέν τον ἤταν ἀντρογυνάκι. Λέν γάρ
χανενός κάποια. Μια μέρα, διπάς ἦταν ἀσύν-
την είδαν, γενική ὡς τὴ μέση, νιμοναρχή, π-
τιν καυστό τον Μέτζ, μὲ νᾶ γενάκιο πον τῆς
λάφι τον φύλο της ... Ή μονομάχη γινόταν
ξέρω. Τί το παρέζεν οὐδὲν αὐτὸν κεχωμέ-
νος; Δεν είχε τον όμοιο τον ὁ Λαζάλ;

Τοία μεγάλα πάθη φύλιαζαν στήν καιδιά τα
Λυσάνι. Ή ἀγάπη τοῦ γιὰ τὸν Ναπολέοντα, ὁ πό-

λειπούς καὶ ή γεννάδες.
Τὸ σφραγιστικὸ τὸ στάδιο τὸ ἀρχεῖο στοὺς περίημους πολέμους τοῦ Ναζίλεωντος στὴν Πτιάλια. "Αν καὶ μισθός ἀδύτη τότε, σίνησε ἀμέσως τὴν προσοχὴν τῶν ἀντοπέρων του τῆς ἀνδρείαν του καὶ τὰ ἐρωτικά του πατροβλήματα.

Κατό το διάστημα ποι ἀποτελεῖται ὁ γαι-
λικὸς σπουδῶν στὸ Βατέντο, ὁ Λασιῶν συνε-
δέλθη ἐργατὴς μὲν ὑπὸ ὄντων Τραϊανού, τῆς μα-
ρτυρίας Ντέ Σάντη, ὃ ἀπό τῶν ὑγάπτων τοιχίων

πρώτη τοῦ Βιτσέντος
τοῦ Λιόντιου καὶ ἀναγράφεται μὲν τὸν πάλιν
εὐθυγράμμονα, ὁ Δασάλλιος μὲν αποδοθεῖσαν
καὶ προστίθεσθαι τῷ ἀγαπημένῳ τοι, πήρε μὲν τοῦ
πενήντα διαιτηθεῖσαν καβαλλάρωδες καὶ μια πολύε-
ρι ζευκωταῖς βραδινά διέρχοις τὸ ἔργον τοῦ
ζωματοῦ καὶ μῆτρα στὸ Βιτσέντος. Εἶτα το-
δέπτην προφορῶς σ' ὥστε τὶς πινές τῆς πολέως
καὶ απορία στὸ σπήλιο τῆς φύλαξ τοῦ καὶ θερα-
πεὺς προσῆργες καὶ τὴν βρήκε.

ποιησόμενος τα πάντα τρέψει.
Η μαρτυρία βλέποντας τον ἄσσα να περάσει,
ἔπειτα καταπυγανθίνει στην ἀγύρων τον.
Ἐμείναν μάζη ὅπλη τὴν νύχταν.
Οταν διώκεσθαι τὸν τείχον ζήσει απαστούνια.
Οἱ ἀστραπαὶ τοῦ βρίσκουν ζωτικούν.
Μόλις κατατάσσει δὲν ἐδίλιπες γαύδον.
Μὲ τοὺς γενναῖους καβαλλάρηδος τοῦ ἀντέροντος τίς ἔπιθεσθεις τῶν
ἀντέροντος τῶν ἀντέροντος κατόπιν ἔπειτα γάν
νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοὺς σ' ἓνα ποτάμιον καὶ
τέρματα στην ἀλλή οὐχι πολυπόνωται.
Στήν την αναιροποιητὴν αὐτὴ ἔχειται τὸ ἀλόγον του λίγον δὲ
ἔπειτα γάλαξη καὶ τὴν ζωὴν τοῦ.
Ἐμαδεῖς διώκεσθαι τὸν ἔχοντα ἀπὸ αὐτῆς
τὴν ίδιαν τὴν φύσιν τοῦ, χωρὶς δὲ στὶς πληροφορίες αὐτῆς οἱ Γάλλοι βγήσαντες πειλατεῖς καὶ ὁ Ναπολέοντος τὸν ἐπόμ
βιβάσσα.

Τὸ 1798, ὁ Διοσάλλης περιφέρει μὲν νέατα μὲ τὸ ἄλογο τοῦ ἀπό τῆν Ηρακλεῶν. Τὸ προῖνον ἐπέβαπτο νὰ κάνη μιὰ σπουδαιὰ ἐπέλαστρον εἶτε δὲ τοῦ τοῦ δημιουροῦ, Ἐξαντα, μὲν διάβανε; Ὡς τὴν πλατεὰν τοῦ Δημητρίου, ἀπονοτείησε βούλαια. Τὶ νὰ συνέβαινε; Ὡς τὸν οὐρανὸν ἔδινε, καθὼς νὰ ποιάσθετε μὲ τὸ πατάλι της. Ἐνδιῆς δὲ Διοσάλλης, καρφίς νὰ ποιάσθετε μὲ τὸ πατάλι της.

Η αίδησσα τοῦ ζεροῦ εἶτε γίνεται ἀνάστατη.
Εἴτε τοὺς τὸν ἀνέγγωνας αἱμέσσως καὶ ἐπειδὴ πᾶσαν πόσον ἡτούσιος καὶ τὰ τρεῖς ἡπάτα ἵανος νῦ οὐαῖσιν, ἀγχίσαι νὰ τὸν ἐπειδὴ ποιῶν.
Ο Λαστός, ἀτάπαυς πάντα, ἔχει νόμιμα στὴ μονασικὴ γὰρ Σαραζήνη τὴν καντούλια ποὺ ἐπαΐζει καὶ ἀμέσως ἀρχίσει νὰ ζερεύῃ... Σαραζήνη!

“Υστέρω πάντοι στὸ ἀλογὸ τοῦ πάντα. Ζῆτησε ἔνα πόντος (ποτῆς ἐποχῆς) γιὰ τὸν ἕκατον τοῦ, καὶ μιὰ λευκονάδα γιὰ τὸ ἀλογό του. Ὁπαδὸς δὲ ἔπαιξε τὸ πόντο αὐτὸς καὶ τὸ ἀλογόνο, τούθισμέν, κατάβαλλε πάντοτε, πρὸς τὸ παῖδιν, φωνάζει· τὸ παραπόνο στοὺς Οὐρανώπορους του· «Γέραις παῖς παῖδεσσίναι·» ἀνάγκησε δηὖτε τὸ ἀλογόνον,

'O Napoléon kai oi strategoi tou
(Γελοιογραφία)

Η Ισπανίδα ἐνθουσιασμένη ἀτ τά λόγια
τού, τοῦ πτερύξεων εἶναι κόρυκον τραγουδῆντο ποὺ
είχε στὸ μαλαζό της, Ό σπουδαῖος Βεγκόρ εί-
χε γίνει κίτρινος ἀπὸ τὸ θυμό του. Μαραστά
οἱ Λαζάροι, κατώπινας γε νότι πάνω τὸ γενδαλά
τον, καὶ πολὺ γοήθεων μάζα.

* * *

'Αλλ' ἂν ἔχων ἔνα σιωπό τρέλλες στὸν γριούτα οἱ Λασάνη, ἔκανεν ἄλλες τόσες καὶ προσδότες στὸν πόλεμο. Αὖν ὕστεροι τι θά τι φόβος. Σὲ μὲν μάχῃ ἐπονήσθησεν μὲ 600 ὡς 700 ἴτεταις ὅτι τὰ τείχη τοῦ Σπεττών, πόλεως ὀργώδης τοι είχε 160 zavόνια καὶ 12 γιγαντες ἀνδρες αὐτοῦ.

Τὰ ἄλογα τῶν ἀνδρῶν τοις ἡσαν κατάκοπα
καὶ ὅμως ὁ Λασάνης ἔδειξε τέτοιο μάρρος, ὥστε
η πόλις παιδεύθη καὶ ὁ στρατός τοι βιστρότα-
υε μέσα σε αὐτῷ ἀποτελεῖ νῦν αἰείνον·

Σέ λίγο διος ο Γερανόν αντέβλημασσαν διά
οι σπουδώτες τοῦ Λασάλ, ἵσαν ἐλάγοστον. 'Α-
ναινευροφθίησαν ίδοντες καὶ ἐπετέμνουσαν κατά¹
Ἀγάλμαν, ἀλλὰ καὶ πάλιν νεικίθιμασαν.
Η νίσοι
ἀνὴρ ἔζηε τόση ἑτεύωσι, ὥστε ὁ σπαστάρχης
Μονάρχης εἶραν στὸν Νεοκλέοντα: «Ἄν τοι Οὐ-
στάρχε, τοῦ Λασάλ τοῦ Σούσανναν Οὔσταρχον
εἴη μου ο μετεπάγονος να φυγού..»

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΔ

Η σεριά Ντεπόν είν' έφιστεμένη με τὸν Ἐβραϊο τραπέζητη Αρ-
βέν. Ετσι μά νέρα, πως ήξερε ότι ο σιδηρούς της θα ξενεψεί όλο τὸ
βράδυ στὴ Αρέζη, λέει στὸ φίλο της:

— "Εἰλα τὸ βράδυ πατά τὶς δέζα, μὰ μήν ἀνέβης ἐπάνω,
Θὺ σοῦ κάνω ἔγω σημεῖο πότε πρέπει ν' ἀνέβης, γεωργίς νὰ διατρέ-
χῃς πανένα κίνδυνο.

— Καὶ τί σημεῖο μὰ μοῦ κάννες :

— Νά, θὰ πετάξω διὸν πεντάσιος ἀτ' τὸ παρθένοιο καὶ ἐστὶ μόλις
θὺ τὶς αὔρωντος τὴν ἀντίτηνον στὸ πεζοδόμο, θὲν τρέξεις νὰ σηναγή-
σης τὴν αὐροφία ποὺ φίλη ποὺ σὲ λατρεύει.

Τὸ βράδυ, δο Λεβίν ήταν ἀζούθεστας στὸ φαντεροῦ τὸν. Εἶχε
πέντε λεπτά ποὺ ἔζησε βροτές στὸ πεζοδόμο, ὅπας ξενεψαν εἰδε τὸ
παρθένο τῆς πολυγατημένης τὸν ν' ἀνέργη καὶ σηναγόνος ἄποντες
τὸν κρότο ποὺ ἔζαναν διὸν κωματία πέγκοντες στὸ δρόμο.

Τὶ κ. Ντεπόν, ἀμφὶ ἔρωτες τὶς πεντάσιος, ἔτρεξε στὸν ἀντιθάλα-
πο καὶ ἀνέβη τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Μὲ πέρασμα πέπτε λεπτά, δέ-
ρα, ἔνα τέταρτο, μαθὶ ὥρα καὶ δο Λεβίν δέν πονέντα πονέντα.

Τὶ κ. Ντεπόν είχε ἀρχίσει πειτε ν' ἀνησυχῇ, ὅπας ξενεψαν φάνηρε
οὐ φίλος της.

— Μά τι σοῦ σηνέβη, ἀγαπημένη μοι, τὸν ἔρωτόν σε. Γιατὶ μ' ἔ-
χαινες νὰ περιμένω τόσην ὥρα...

Θὰ σοῦ ἔχησες μάρασος, ἀγαπημένη μοι, τῆς ἀτάν-
τησος σοφαροτάτα σέβεινος. Ήταν τόσο σοτάρι στὸ δρόμο,
ὅπος ἴδωσας πάγνιον μιση ὥρα για... νὰ βρῶ τις διο-
πέτασες ποὺ μοῦ ἔρωτες... ***

Ο διευθυντής μᾶς ἐψημερίδος μὲ πολὺν αισθητὴν κινητοφορία
κατέτι τὸ διευθυντή ἓντος θέάτρου στὸ τηλέφωνο:

— Μπορεῖς, ἀγαπητή μοι, νὰ μοῦ κρα-
τήσεις μεροκές θέσεις γι' ἀπόντε;

— Ενχαρούσιος. Πόσες θέσεις...

— Χα... "Ενα θεωρεῖο.

— Ασφαλῶς μὰ ἔχετε προσακαλέσεις ἀ-
πόρε στὸ θέάτρο ὅλως τοὺς ἀναγνώστας
σας... τοῦ ἀπαντάει ὁ διευθυντής τοῦ θε-
άτρου.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ Μ. ΑΝΔΡΕΣ

Η γνωστὰ συγχωρεῖ ἀράνια καὶ τὶς
κακὲς πράξεις, στὶς ώρες τηρασθεῖ τὸν
ἄντρα νὰ ψημοιάσῃ.

Λεξάς

Τὶ ενέργεια μούασει μὲ τὰ πολύτιμα
ἔχεινα μρώματα ποὺ ἔξαπτον μόλις
ζενούλωσαν τὸ μπουζάλι τους.

Βλαγάρα

λάδουν ἔτσι εὐκολα κι' ἄλλες ἀκόμη δύ-
χρωμανές πόλεις, τότε τὸ πυρσοδόλικὸ
μον θὰ καταστῇ ἀχέρστο καὶ θὰ δι-
τάσσω τοὺς λυκόσους τὰ κανόνια*.

Λίγο ἀργότερα συνέβη στὸν Λασπᾶλλ ἔνα περιστατικὸ ποὺ εἶχε
τραγικὸ τέλος. Στὸ Γκολούνι, ἡ ἦπη τὸν Οδούσαντον τοῦ ποὺ είχε ὄνο-
μασθεῖ κεῖτον τὸν "Αδην", κατελήφθη ξεναν πάλι τὸν πανιό τὸν ἔτενο
ποὺ καταλαμβάνει κάποτε καὶ τοὺς κανονιστέων στρατοὺς καὶ ἔ-
τοιντος εἰς φρίγην.

Ἐτούτοις φρέσκοι ἀπὸ τὸ θινό τοῦ διοί οἱ Λασπᾶλλ, ἔτρεξε καὶ πάλαζοντας,
προστατεῖ τοὺς ἄνδρες τοῦ, τοὺς ἀναγνωριστῆτο. ἔτρεξε ἐπὶ καραϊλῆς
τον καὶ τοὺς ἔγρη πάσος ἀντίτηνον στὶς κανονιές τοῦ ἔθνου. "Οταν
βρήθησαν σὲ ἀπόστασις βούλης ἀπὸ τὸν ἔθνος, δο Λασπᾶλλ διέταξε τοὺς
ἴπατες τοῦ νὰ παραταχθῶν εἰς μάχην καὶ κατόπιν ἐποδοτεῖς;

— Άλτ !

"Υστερα τοὺς διέταξε νὰ βάλσην τὰ σπαθιά τους στὶς θύρες του,
ἔτσι να τοὺς καὶ τὸ ίδιο.

Ἐπινοεῖται οὖν μάρας ὁ ἔθνος εἶχε ἀρχίσει νὰ τοὺς κανονιστοῦλη.
Ατάραχος ὁ Λασπᾶλλ, στὴν δέσι τοῦ πάντοτε, κατάταξε τὸν ἔθνος μὲ
περιμόρνων. "Η σωμάτιος τὸν παρασκευασμένον κανονιόν ἔθερισαν τὸ ἀλογά-
τον ἀνδρόν τον καὶ ἀπότος τοὺς ίδιους τοὺς ἄνδρας τον. Μά δο Λα-
σπᾶλλ, δὲν καίνεται, δὲν τιμάσεται, ἔπειτα μετανιεύεις καὶ ὁ ίδιος σὲ τρο-
μεροῦ κίνδυνο.

Ἐξαναντὰ μιὰ σφαίρα σπότεστο τὸ ἀλογό τον.
Διατάξεις νὰ τὸν φέρουν ἀλλο ἀλογό, σφραγίζει
τὸν ἰδρότο τον καὶ τὸ καβαλάκινει.
Τὸ μαρτύ-
ριον αὐτὸν ἔβατεσ τὸς τὴν νήρα. Καὶ τοῦ μά-
ρον, ἀμφὶ ἀποδεκατίσθηκε ἡ ἦπη τον, ἀλλὰ καὶ
ζαναρρίζει τὸ ἥμισο της, την σῆρε ὁ Λασπᾶλλ
καὶ ὀποστρέψθως κανονιά.

— Τέτοια μάρον τιμοφία, ἔλεγε, ἀξίζει
στοις ἀντρες μον, για τὸν πανιό τους!

Οἱ πρωτεῖς αὐτὸς στρατηγοὶ ἔτρεξε ἀτ'
τοὺς ἱροτάριτέρους μέσοματος τον Ναυπο-
λεόντος. Σκοτώθηκε δὲ σὲ μιὰ ἐπίθεσι, στὴ μά-
ρη τοῦ Βαυργάρι, σὲ ἡλιάδα 34 μόλις κχρόνων...***

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΑΓΟΝΟΣ

Στὸ μενοκτήρι τοῦ Πρεσβεῦ. Τὸ τάμα στὴν Παναγία τὴν
Πρεσβεῖτισσα. «Δέν μεν τέλεγες, Κυρά μου, πός τοι
μενλάρι ;...» "Ἄδικες κατηγορίες καὶ σφράσμει." Ενώ γράμ-
μα τοῦ Καραϊσκάκη. Τὰ συγκινητικὰ λέγια του στὸν παπ-
Φραμάκη. Στὴ Κράθερα. Το παρόπετε τοῦ Στρατηγού.

"Όταν διέτρεψε πατέρος στὸ παναστήρι τὸν Πρωτοσῦ-
νοποντούς καλύπτοντας τὸν ἐπινεύσεψε νὰ κάνῃ ἔτι τίμη στὴν Πανα-
γία την Πρωτοσύνοπτον για νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ.

— "Άλλο τίποτα ἀτ' τὸ πονάριό μου πέντε χρόνια πρότοις
τοῦ πατέρος στην πατημένοντος πρότοις την εἰσόδου τῆς Παναγίας τῆς
τίτλου πατημένοντος :

— "Άμ' δὲν μοῦ τοῦ τόλεγες, Κράθη μον, πότις ημετέρες τὸ πονάριό
Τι μὲ κροτούσσες στὸ κρεβάτι τοῦ πάντας μήνες... ***

Ο Καραϊσκάκης κατά τὰ πρότα πρόσιμα τῆς Επαναστάσεως κα-
τηγορήθηκε ἀπὸ τὴν τοπικὴ διοίκηση τῆς Δυτικῆς Ελλάδος,
ἢ οἷοι ήδερε στὸ Μεσολόγγι ἐπὸ τὴν προφρία τοῦ "Άλεξ.
Μανωλούδητος, ὃτι διατέλεστος σὲ σινεντόνοι δῆμον μαζῆν
με τοὺς Τούρκους, καὶ τὸ σοπτὸν νὰ λάβῃ ἐπὶ μέρους των τὸ
ἀπωτολίτη τοῦ Αγριότερο :

— "Εμένα τὸ ἔφερε ἡ τύχη μον καὶ ἀδ-
ρωτόσσα. Δέν ξέσω ἀκόμα ἀν ἔταν ἀπὸ
τὰ κρίδα ἡ ἀπὸ τοὺς ἀφοριμούς όπου
μον ἔκανετε. Σες παρασκεύω λοιπὸν νὰ
μὲ συγχωρήσητε, ἡ Διοίκηση καὶ οἱ οἰ
Χριστιανοί, καὶ γὰρ μοῦ σταθῆ καὶ μιὰ
εὐχὴ συγχωρητικὴ παρα τοῦ ἀρχείων... ***

Στὰ 1824 ὁ Καραϊσκάκης, ἀροφοτος καὶ
καταδιούσινος ἀπὸ τοὺς ἔχθρους του, ἀ-
γνούστηκε νὰ καταγγείλῃ στὴ Νομίτεσσο, ὃ-
τον ξενεῖ ἐπὶ ἀρχετὸν διάστημα φιλοξενού-
μενος ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Γιούδασινονες.

Κατὰ τὶς πρότες μήνες της ἔχει πα-
μανοῦς τον, ὁ ἀροφοτος σπαταρής ἔκαλεσε
κοντὰ τον τὸν ιερέα Παπαγάννη Φαμάζη
για νὰ δεηθῇ ἐπε τῆς ἀναφοράσσεως τον.
Μόλις δὲ εἶδε τὸν παπά νὰ μπάνη μέσα
στὸ σπίτι, ἀνασχόλησε στὸ κρεβάτι τον
καὶ δακρυσμένα μάτια τοῦ εἶπε :

— Παρακαλεί τὸ Θρό, πατα μον, νὰ γί-
νω καὶ γὰρ τὴ ποιημά τοῦ Γένους... ***

Στὰ 1826, ὁ Καραϊσκάκης προνοεῖ παζῆν μὲ τὸ παλληλάρια τον
ἀπὸ τὸ χειρό Πλάτανο τῆς Ναυπατίας πηγαίνοντας ἐπινογνοία στὸ
πολυοργυμένο Μεσολόγγι.

Τότε μερικοῦ μῆνος τον τραβήξαν σε μιὰ σπάνια ἔξει κοντὰ για
νὰ κλέψουν ποδιάτη, ἀλλὰ ὁ Καραϊσκάκης τοσούπαντες τοὺς ἀντελη-
φήρας καὶ τοὺς ἀπομάζουνται. "Ἐπειτα παρονταστήσαντα στὸν Κα-
ραϊσκάκην καὶ μάρουν τον τὸν παρανούντα για τὴν ποδάρη αὐτὴν τὸν
παλληλαριανὸν τον. Τότε ὁ Καραϊσκάκης κάλεσε θυμωμόν τον ἔν-
δος τον καὶ ἔκανε μάτια πατημένος πατημένος :

— "Αν ξαναθύμησε στὶν σπάνια σου, σποτάστε τον καρδιάς τοῦ !

— "Οταν μάρας οἱ Καραϊσκάκης ἔγνη, ὁ σπαταρής ἔκάλεσε ξαν-
ά τὰ πλεύρα τον καὶ τοὺς εἶπε σὲ τὸν σπιταριό :

— Γιατὶ ωρὲ δὲν πηγάνωτε περ σπάτηρα, ἀμφὶ ήταν ημέρα στην
δούνιά, μόνο νὰ ντυπούσατε στοὺς παιηροφαδαίτες ; Οὐ, νὰ γι-
νῆτε ἀπὸ δῦ !... ***

— "Υστερό" ἀπὸ μιὰ μάχη κοντὰ στὴ Λαμδρανια, ὁ Καραϊσκάκης πάνη-
σε νὰ γνωστὸν στὴ σπληνή τον βραγμένον, λα-
σπονέντος καὶ ἔχαντιλημένος ἀτ' τὴν κονφασι.

Στὸ δόμο μονής ήν ξενάγησεν τὸν γραμματιστήν
τοὺς τοπιαπέδουν τον καὶ τοῦ εἶπε :

— Βλέπετε τὰ τραβήμα στὸ πόλει τον ; Ποιός
οὗτος μάρας οιντά ;

— "Εγνώσα σον, σπαταρής, τὸν ἀποριμένης
ἔξειναν δὲν ἀναγνωρίζοντα σημερανοῦ ἡ οὐ-
τρεσίδης καὶ οἱ ἀγάνες σον, μὰ ξέθη καιοδὲς
τον μὲ τὰ μάδινον δῦ... ***

— Καλά, καὶ. Γιώμε τοιλάζιστον τον λό-
γον σον δι, τι βλέπετε μὲ τὰ μάδινον δῦ... ***

